

[Aksel Larsen.]

at en del af omsætningskatten vil blive betalt af folk eller firmaer, som ikke skulle svare indkomstskat, og en anden del af den vil blive betalt af ikke-forsørgere, som ikke skulle have nogen lettelse i deres direkte skat efter regeringens plan. Der har vi forklaringen på, dels at disse omsætningskatter kan indbringe så meget, og dels at det skulle kunne være muligt gennem regeringens reguladetri at nå til, at man indfører en omsætningskat og derved skaffer staten betydeligt forøgede skatteindtægter og aligevel holder det lønregulerende pristol i balance.

Endvidere har det ærede medlem hr. Peter Nielsen — jeg synes, jeg har lov at holde mig til det ærede medlems beretning til folketinget — hævdet, at nu er der enighed om besparelser, og han fremhævede dette om besparelserne, som om det var noget, der lige var besluttet i udvalget. Jeg må tillade mig at sige, at det kender jeg ikke noget til. Regeringen har efter pres fra venstre og de konservative fremlagt en skitse til en spareplan. Den har venstre og de konservative erklæret sig betinget tilfreds med, således at hvis regeringen vil forpligte sig til virkelig at søge samlede besparelser på 185 mill. kr. gennemført, vil venstre og de konservative allernådigst undlade at stemme imod lovforslaget om udskrivning af statskat. Det er det hele.

Men udvalget har jo ingen kompetence til at beslutte, at disse besparelser skal gennemføres. Partierne i udvalget har heller ikke erklæret, at dette vil de ubetinget støtte. Man har tværtimod talt om — også fra deres side, som stillede sig velvillig over for spareplanen — at dette skulle kun opfattes som en rammeplan, således at der naturligvis kan foregå rokeringer mellem de enkelte poster. Jeg synes, det er nødvendigt at sige dette over for en fremstilling, der kunne give offentligheden indtryk af, at nu har vi faktisk vedtaget en spareplan på 185 mill. kr. Jeg er nødt til at sige på mit partis vegne, at vi har i hvert fald adskillige betænkeligheder over for nogle af denne spareplans poster, og vi tvivler i øvrigt på, at de kan praktiseres.

Hvad angår besparelserne på vejanlæg og vejfondstilsbud, kan man af spareplanen se, at disse i nogen grad er fiktive og ikke

virkelige. Der står f. eks., at man skal spare eller vil forsøge at spare 41 mill. kr. på vejfondstilsbud, herunder beskæftigelsestilsbud til vejarbejder. Ifølge finansloven med ændringsforslag skulle der være budgetteret 211 mill. kr. hertil; udgifterne i 1961-62 er anslået til 160 mill. kr. Men den økonomiske årsoversigt regner med, at det simpelt hen er en umulighed at få udført mere vejarbejde på den konto end for 170 mill. kr. På det grundlag, mener regeringen, kan vi i finansloven eller måske på tillægsbevillingsloven sætte bevillingen til vejfondstilsbud ned fra 211 mill. kr. til 170 mill. kr. Men hvis det virkelig lå sådan, at det var en umulighed at give flere penge ud, så ligger der ingen reel besparelse i dette.

Noget lignende er måske tilfældet med det, der hedder kommunernes direkte andele i vejanlæg, og det tilsbud, de skal have dertil; men det er lidt vanskeligere at dømme om, og det ligger i øvrigt sådan, at her er et område, som ikke kan afgøres af udvalget og ikke kan afgøres af regeringen. Regeringen selv er af den opfattelse, at det muligvis kan klares med en tekstanmærkning på finansloven, men at det også kan være, der skal en særlig lov til. Jeg er af den opfattelse, at det kræver en særlig lov, og at man ikke på den måde kan lovgive på finansloven, men det vil under alle omstændigheder sige, at denne sag skal til behandling i folkettinget; det er ikke noget, som er vedtaget, fordi regeringen har afgivet et stykke duplikeret papir, som vi har haft lejlighed til at studere i et udvalg.

Regeringen kan tænke sig at spare 50 mill. kr. på boligbyggelån derved, at den sætter renten af lån til boligbyggeri op. Jeg ved ikke, om man kan kalde det en besparelse. Man skaffer nok staten større indtægt, men nogen egentlig besparelse er det jo ikke; det er blot en nedsættelse af statens udgifter. Jeg vil på mit partis vegne tage forbehold over for den idé; jeg tror ikke, den er god, og jeg er af den opfattelse, at det i hvert fald er noget, som ikke bør kunne gennemføres, uden at det kommer til forhandling i folkettinget.

Man har også på spareplanen en post, som vedrører statsbanerne. Der kunne man tænke sig at spare 30 mill. kr., henholdsvis 20 mill. kr., på faste anlæg og 10 mill. kr. på udgiften til rullende materiel. Jeg vil